

DIUMENGE DE RAMS

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Avui hem escoltat, amb emoció i reverència, el relat de la Passió; és el testimoni més decisiu de la primera generació cristiana i, per a nosaltres, són les pàgines més sagrades de l'Evangelí.

És fort que en l'Evangelí de Mateu el relat de la Passió comenci al si de la comunitat. Allí Jesús hi dóna el seu cos i la seva sang; la Passió, simbolitzada amb el pa i el vi, és ja damunt la taula. Allí Jesús hi és també entregat i traït per Judes; després els deixebles l'abandonaran, el qui serà el cap de l'Església, el negarà! i jueus i pagans el burlaran, l'ultratjaran i el torturaran; el poble elegit, renegarà del seu Messies i demanarà amb crits la seva crucifixió

Jesús acaba d'oferir-se eucarísticament i, tanmateix, a Getsemaní demanarà que «si és possible passi d'ell aquell calze».

Jesús mor enmig de l'obscuritat de la fe i amb un *per què* als llavis que no té resposta. Però el centurió i els soldats s'anticipen a la confessió del misteri d'aquesta mort redemptora dient: «És veritat, aquest home era Fill de Déu».

En la Creu estem units, com en un tot: el qui entrega, Déu Pare i l'Esperit; el qui és entregat, Jesús, Déu Fill, i nosaltres per a qui és entregat.

Isaïes, en el seu càntic sobre el Servent de Jahvè, i Pau en el de Filipencs, han revestit el Crist de la Passió amb la visió de la seva preexistència i del seu anorreament fins a la mort. La Pasqua serà, tant l'abaixament de Crist com l'exaltació i la resurrecció amb la que el Pare respondrà dient la darrera paraula.

El relat de la Passió ens presenta el sentit salvífic d'un aparent fracàs humà, perquè la creu és un escàndol per las deixebles, objecte de burla per part dels incrèduls i total incomprensió pel món; però nosaltres, en el qui està penjat a la Creu, contemplem i adorem el Fill de Déu que ens ha mostrat l'amor diví fins a l'extrem.